

je, kakor slišimo, tudi na Kerškim pri volitvi volitelev velike zmešnave napravil, nikdar več v Mirni ne prikazal! kjer razun malokterih šuntarjev, le pošteni možje prebivajo.

Iz Mirne.

Janez.

Moje misli. *)

Mi nimamo v Majnskim Frankfortu ničesar opraviti. Cesar so nam konstitucijo dovoljili. Jezik, narodnost in vse naše pravice so nam po nji tako slovesno zagotovljene, de bi se enaciga po stoletnim trudu komaj nadjali bili. Po cesarski milosti, po oblasti našiga veliko serčniga Vladařja in Očeta je tedaj naše blagostanje uterjeno. Te sreče nam nemški zbor v Frankfortu ne more pomnožiti, in nam je ne sme krajšati. Tedaj nimamo v Majnskim Frankfortu ničesar opraviti.

Polaki, slavjani kakor mi, ilirski in slovaški naši bratje na Vogerskim niso nikdar k nemški zavezi šteti bili. Čehi, Moravci in Šlezani se ji odrečejo in so Cesarja za izločenje prosili. Slavni česki pisatelj Palacki je po dogodivšini razkazal, de so sicer česki, moravski in šlezki vladavci, nikdar pa ljudstva njih dežel z nemško državo zavezo imeli, in de iz take zaveze slavjanskemu življenju nikaka korist, timveč nevarnost in zatiranje izvirate. Kar za njih velja, velja tudi za nas, tedaj nimamo v Majnskim Frankfortu ničesar opraviti.

Nemški poslanci v Frankfortu vpijejo kakor pičeni po zedinjenji ene velike nemške države, po nemških barvah, po nemškim brodovji, nemški armadi, nemški narodnosti, in po nekim nemškim vladarji, ki si ga izvoliti mislijo. Komu ta čast namenjena je, še niso povedali. Mi pa smo udje avstrijske države, imamo z njo brodovje, armade, zagotovljeno narodnost in prirojeniga Cesarja, ki ga z nobenim drugim, če bi še tako Nemcem po volji bil, ne premenimo. Nam ničesar ne manjka, tedaj nimamo v Majnskim Frankfortu ničesar opraviti.

Nemški poslanci v Frankfortu so sicer obljubili, de se slavjanske narodnosti v naših zemljah ne bodo dotikali. Čehe so clo vnovič s tem pristavkam k sebi vabili, de vsim Slavjanam avstrijske države slobodo jezika zagotovijo. Kako prederzno govorjenje! Ali nam ni vse to po Cesarju, po ustavi zagotovljeno? Nam je o tem še poroka, in clo poroka v Frankfortu treba? Razun Božjiga blagoslova je nam slovenam Cesarjeva beseda poročstva dovolj; tedaj nimamo v Majnskim Frankfortu ničesar opraviti.

Naši in naših slavjanskih bratov sinovi ravno zdaj na laških boriših za miliga Cesarja kri prelivajo in se hrabro bijejo za njegove pravice. Ni dvombe, de bodo slavjani laško vojsko v Cesarjevo slavo in lastno čast speljali. To je dostojno in pošteno, to je slavjanska šega, za Cesarja blago in kri in vse kar imamo! Ko bi pa nekidan novo-osnovana vlada v Frankfortu nas na severne in zapadne meje proti Dancu in Francozu v korist nemške slave in nemške narodnosti v smert pošiljala, znabiti tudi našim bratom, ki ne bodo v nemški zavezi, proti volji našiga Cesarja boj napovedala, ali jo ubogali bomo? Gotovo ne! tedaj nimamo v Majnskim Frankfortu ničesar opraviti.

*) Pričujoči sostavek smo prejeli za Novice že po dokončanih volitvah (8. dan tega mesca). Akoravno je bilo v Novicah in njenih dokladah že več sostavkov, zoper nemško zavezo govorečih, ni vunder po naših mislih nobeden tako krepko in kratko pisan, kakor je pričujoči od našiga pesniškiga pervaka, gosp. Koseskiga pisan, ki v tem sostavku pervikrat svoje pravo ime razodene. Slovenci izvedo iz tega sostavka, čeravno zastran volitev prepózno pride, vunder mnenje eniga svojih nar slavnihših rojakov.

Vredništvo.

Colne ograje so nas do sedaj od naših slavjanskih bratov na Vogerskim ločile. Nova naša ustava bo te ograje brez dvombe v kratkim poderla in pobratene dežele serčno sklenila. Če pa v nemško zavezo stopimo, bomo postavam nemško-colne sklembe sledili. Hujši colne ograje se bodo dvignule in naše lepo samovladarstvo v dva, tri in še več delov razcepilo. Nemci nam bodo v colnih rečeh rojaki, in naši ilirski, česki, polski, moravski bratje nam bodo tuji — z eno besedo, narobe svet! Mi pa nočemo sveta narobe. Kar je sklenil Bog, nej sklenjeno bode; tedaj nimamo v Majnskim Frankfortu ničesar opraviti.

Prašajte svetovavce k nemški zavezi, čemu vam tako marljivo v Frankfort kažejo. Mnogo bodo govorili od prihodnjiga veličanstva, bleska, in cveta nemškiga imena, od slavjanske iz tega izvirajoče koristi ničesar, kar bi jim ovreči ne mogli. Nej si tedaj nemci sami svojo blešečo prihodnost omislijo. Mi nimamo v Frankfortu ničesar, doma pa veliko opraviti, de ta prihodnji nemški blesk avstrijske svtlobe ne otamni, in slovenske narodnosti popolnoma ne zatara.

Jovan Vesel — Koseski.

Povabilo Slovnam.

Kdo izmed nas bratje! se ne ozre žalostniga serca na pretečenost našo? in kdo ne vé, de vse to, kar smo preterpeli, se je zgodilo, kér se sami sebe nismo zavedili in kér smo bili ločeni brať od brata? Ali po dolgih vékih, v kterih smo eden na družiga pozabili, v kterih je tolika nesreča otežila glave naše, smo došli do tega spoznanja, de smo eno telo, de smo bratje! Prišli so važni časi, ki so osvobodili narode in jih težkiga bremena rešili, pod kterim so zdihovali. Ti časi so rešili tudi nas Slovane, de zamoremo to glasno izreči, kar smo že davnej občutili, de zamoremo prevdariti in skleniti, kar je k našimu pridu. Narodi Evropejski se pomenjajo in zedinjujejo med sabo; Nemci so poklicali v svoje zedinjenje zbor v Frankfort, ki terja, de bi mu država avstrijska toliko svojiga samovladarstva prepustila, kolikor je treba za nemško zedinjenje, in de bi naše Cesarstvo z vsimi neogerskimi zemljami k novi nemški državi se priklopilo. Ta pristop bi ne le edinstva Avstrije, temuč tudi dozdanjo zavezo in samostalnost slovanskih narodov podkopal, kterih narodnost bi potem v nevarnost padla. Naša dolžnost je, de mi to, kar nam je nar svetejši, možko branimo. Došel je čas, de tudi mi Slovani se med sabo pomenimo in se zedinimo v mislih svojih. Kér tedej z radostjo od mnogo-verstnih slovanskih krajev nam oznanjene vošila spolne- mo, razglasimo ta poklic vse Slovnam avstrijskiga cesarstva, in povabimo vsim rodoljube, kteri imajo zupanje svojiga naroda in kterim je naša občna korist pri sercu, de bi se sošli 31. tega mesca v staroslavnim slovanskim mestu Pragi, kjer se bomo vzajemno zastran vsiga tega pomenili, kar korist našiga naroda zadeva in kar nam je v teh važnih časih storiti potreba. Ako bi tudi drugi Slovani, zvonaj Avstrijskiga Cesarstva živeči, k tem našim zboru prišli, nam bojo mili in dragi gosti.

V česki Pragi 1. veličiga travna 1848.

J. M. grof Thun. W. grof Deym. J. vitez Neuberk. P. J. Šafarik. K. Malisz. Fr. Palacky. W. Hanka. L. Štúr. J. P. Jordan. J. E. Wocel. K. W. Zap. Dr. F. L. Rieger. W. Grzybowski. Št. Aranitski. W. Štulec. M. Panić. K. M. baron Villani. K. J. Erben. Dr. Fr. Miklošić. Dr. A. J. Bek. Fr. M. Klácel. Dr. J. Dworáček. J. Lubomirski. J. Dobrzanski. V. grof Waldštejn. M. Papić.

Vsi dopisi v teh rečeh se pošiljajo na odbor te skupštine pod nadpisam (An das Comite für die Slavenversammlung in der Bürger-Ressource in Prag Nr. 141-2).

Serčno povabljeni so k temu zboru tudi Slovenci vsih krajev in upati je, kér se je med nami narodnost